

פיראות

קובץ סיפורי הראשון של ישראלי המצאירי מבטיח אהוד בן עזר אהוד בן עזר, ומאשר לקראת פיראות, בעל מלחמה או בקרב בעת הברית-משפחתית מניקת, היסטוריוני, האויב, הגבול, זי עשית לזיכרונות מנישן של הניקת, החש עצמו מוגבל ונבול במידה לא פחותה גם על ידי דעת הקהל של החברה המגזרית והאינטליגנציה בה הוא חי. בשני המקרים אפשר למי שראו במשפט המוד החליק של התיאור פורדות ומסון או הרע-צדדי אצל הניקו, כהנבחה של סיפורו, אם גם שיתרו בירידי, מי המלחמה הימית עשה מהו בו, הריחמוס וזה מצוי אצל עמנו עזר, אדם ורשק, הוא אופייני גם לסיפוריו של א. א. וישע או לנמלים של הניקת אורשו. ניקויו של א. ב. וישע השים את המלח של התברות הישראליה בה הם חיים כבילו התלכדו כל השופים לנבני וכל עקת צעיהם כהם מבריהם, בנמלים של אורשו זה זוג ישראלי בלויס משני נמלים המתקשרים אהוד בן עזר, הוליס נמליים אלה הם גם התברות המבטיחה הקרובים אשר בקרבן זו הוגב וכל התברות הנמלים הללו במביאים ליחידה של מצור עממי, ומשקת, אשר מתפרצת ומתפרצת בתהי ליד של שירור הרע-צדדי יתר.

אפשר לומר כי הניקו-מניבית של התברות הקרובית היא כמין משל לחיים הישראליים בכלל, לאותו סידור נפשי, אינטימי, עמיק של בקורת הדין ומפריה הדין איש על וולתו של חוסר אנונימיות של משפחתיות הדקה, כובלת, חומסת, שליטה, משכנת ומישרת, בה כל אדם נעשה במובן מסויים שומר וי

(*) ישראלי המצאירי: פיראות, סיפורים, הוצאת הקיבוץ המאוחד, תשל"ב, 131 עמ'

מצביו בקורת על התנהגותו ערכית של וולתו. סיפוריו של ישראל המצאירי שירי כים בהוליס, למשפחה הישראליית הקיבוצית, כהנספת הנות המיוחדת של הקהילה פלאחר מלחמת ששת הימים, אף כי, בעצם, אף הגבל רב בתחושות המופקת בין סיפורים אלה בני הקהילה האחרונה לכין הסיפורים שנכתבו מתוך התחושות דומות לפני יוני '67. מלחמה הי התשת, שהיתה רקע למה מן הסיפורים, רק הגבירה את התחושות הברור, נחיות המלחמה והמקומה כי חומת איבה שלובתה גוזח מוירא ליסיט מאיים, יוסיט ומפחד.

כך כסיפור, המגזר הקטן (איר) עם לראשונה ב, 'הארץ' (27,370), הופחת את הקובץ נהרג חילי של רגלי הנמצא במרצב של גדות הי ירוח מתוך היחלשות סטרויית בשני רח של ירדים, שורה אינסופית, מויראליסמית, היחצת מצאיר קטן, המצוי כמגזר נוסף, של גדות הנהר, צוחות השנאה והפחד כקטו כי יתריסות, אחר-כך נכספו נביות של כלכיים, מן התיים, מן התיירי שולה, פרצו ממחים של נביות, חרות, עומדות, התייר-כך הרת, צוחניות, קרני לילות ונתימות ה התופשו כהרף העיניים (עמ' 11). גם, הצורה הקטן ועיסוי לרום, מויות גזורים, כמסות ברחות, שריות את ניריס-מפלות, את השופים שבתוך הנה השרוק, את דרך העם המובילה אל המפתח, התקדמות הם אט אך במדידות, ללא הירף, למטה, מתחת לשורות שית-החל, נראו עז קידום של ראשוני הגזורים, מכו בלמסות מחיות (עמ' 12).

כיים, איה-שירוש, נביות גשי-יחודת נוסף הסיפור לכך הבר המאולסו במסור לחול רוח, הוא הורה כמסו נפשיית לקעת הנהר, אל המבר החולה אינו מביט, אך חיו כני נדרו ההתרווה המבר

לנו עד כמה המספר עצמו מצוי על כל הסיפורי, כיצד אין שורוק בתוכו לכל המחת העמשי שצובר בו עקב חיי נישואין ללא טיפוק ונטיה כי לופת, אולי סרביטות, שאין הוא מוצא עוז בנפשו להגשימן, גם הי בריחה אל הנטיה הללו, שמתמקי

ספר השבוע

דוד הכבר שיצא מדעתו, הן כמין תירוף לחוסר הטיפוק שבחיים הי יומייםים במסגרת המשפחה והי חברה. באר-שבץ קרובה (מורסם לראשונה ב, 'הארץ' 3,12.69), אף הוא מסיפורי הקובץ מלחמת ההתשה, מצוי יחד אלמנטים אשר איני יודע אם מיוזם של יד יפה, יי בו סיפור של המלח פצת אגנו, על נגה, כי חור כול רגשות קיפוח מודות הי מורה, על נערת טרמפסטיט של עזרת הנאה, ועל שורקים סתורי אלטיים של משכב-ידיים בלב הי מדברי, מות המצור ורצח המספר, קרבו לו הסיפור, כן-ידיים אפרים ב, 'התל-אביב' תיוסק נהגרו של כחוד נכה, שרוף מלחמת סממיו התייריים של הסיפור אינם מטיבים עמו, גם הוא, כקדמו, מסתיים כי אילו מוביל למקום כלשהו, ובאמת אינו מוביל לשום מקום, זה אתה מסבנתיים של הגלישה הישראליים, סיה לה נחמס המספר העציר, לי פרחי הנה חוקי פשיים של ישראלי רוח שריות מסויית מן הסינים האתי רגות, אשר כליכל, הויכוחים

עצמן ומתכוונתם נחקדשה אצל חוקרי מדע הספרות. פיראות, הסיפור, פראות' הוא סיפור על המצור העממי, התברתי, על חיים ללא טיפוק במסגרת המשפחתית. עם אשה אינסלקטואלית להכיע, זי כי ניקנה ותלות ואתה של הפטי שר כתבד קיבוצו ובחברתו של הלה, פקעת התיים מתפתחת גם כאן לפי המכונה של מתח מעיק ומצטבר ושל התמוצות פראות כי סופו של הסיפור, בריחתה של הגי פרה, שאותה גם על המספר, והתי אכדיות של הכחור העציר, כמו כי שחררו את התיימים הפנימיים הי כלויים בנמשו של המספר והוא רץ ריאה מסופת, רצת, 'אוקי' בש' דות, בהדמה לניקויו של יריב בן אהוד ב, 'הארץ'.

אותה התפריות של אהוד עממי כאה בסיפור, בשעה מאוחרת מי אוד, אשה קרה ואינסלקטואלית-ל' הרגיו מבראה בשתיקתה את כבלה לילי התקפת לב, המחת המשפחית המצטבר מבריו אהוד ומסדרו, שירקה' הוא סיפור בעל יומיה סמלית, מיטאפוזית, המכירה במקי צת את נישואיו של מנס שהה את נראה שתיפוש אליהם הוא עניו קשה מאוד בכארות הנכרית העציר רה, וגדולים וטובים מישראל המי אירי נכשלו בנשוא זה.

קיי של נאדה ו, גורות' הם שני סיפורי אהוד, וכצדד חוסרי אהוב, הוחתמים את הקובץ, במי צור וראשוני זוכה המספר באהבת ימי ילדותו, ואולם אהובת האכירי חיה נחנה לחברו שנגרד במלחמה, המספר הי עם גוף ו, קריר, של אשה שבעמקי נפשה איננה שלו, ובסיפור האחרון נלשה אתה מן הי ארך ומבחרה שאינו יכול לאהוב אותה ולהיתגר לאהבתה. עומדים על פתחו של ישראל הי מאירי על הכנסות הסיפורים של כנסו כה-בה, היחוס פנימי ישראלי

על נישואים כמו אלה שבקובץ סיפורי הראשון, המתכונה הנו הוכיח חיה בבובל את עצמה, הוא מצטרף למשפחה טובה ומנובדת, ועם זאת עליו להיחרו מאד, בקרוב, אם ימי שיר לכתוב, ויחכה עד כמה צורת כתיבה זו מביאה את הסופר למי כרי סתום, ולא עמם ליד החרה של עצמו וחוקיו עצמי, הגלישות הצבר הסיוריאליים, הסימבוליקה, העיר-פול ורבי-משמעות פזולת איב, שהו בסיפורים קצרים וראשוניים, גם מעוררים את עיניים של חוקרי הספרות שקשה להם לקרוא ספרים ארוכים, אך במקום או במאחר צריך הסופר להיחנך גם לרומנטיסן, שהיו מקרב מספרי סיפורים קצרים אצלו אין לנו ציבור ואסילו לא אירגני, ואי אפשר להתפרנס לעז' לם ועד מאדורתם של קאסאק ונצ' נה, ובשעה שיש נסיון רציני להרי חיב את ירישת הסיפור לכדי רומן, צמות כל העולות כבדות המסקל של הסגנון ועל הריחמוס עצייתו לילי, המתברר שיצירה ב, אהוד מלא מתייבת מתכונתו היחסית את רים לנבני, ואנו גם נבין המספר אם יש לו עולם עצמאי משלו, ומה ערכה של התקשרות זו, פראות' אשר בסיפוריו והקשרים.

הם קיי של נאדה ו, גורות' הם שני סיפורי אהוד, וכצדד חוסרי אהוב, הוחתמים את הקובץ, במי צור וראשוני זוכה המספר באהבת ימי ילדותו, ואולם אהובת האכירי חיה נחנה לחברו שנגרד במלחמה, המספר הי עם גוף ו, קריר, של אשה שבעמקי נפשה איננה שלו, ובסיפור האחרון נלשה אתה מן הי ארך ומבחרה שאינו יכול לאהוב אותה ולהיתגר לאהבתה. עומדים על פתחו של ישראל הי מאירי על הכנסות הסיפורים של כנסו כה-בה, היחוס פנימי ישראלי

